

בוא איתי למדבר

בא איתי למדבר

בוא איתי למדבר

בוא איתי למדבר

בוא איתי אל הלב הפתוח

אל הרוח העולה

אל הנשמה המתפשטת.

בוא איתי אל החיבוק שאינו

צריק לידיים, אל הנשיקה

שאינה צריכה לשפתיים

המראה הצדוף

השמים הם המראה הצדוף של המדבר.
כלן שהמדבר מסתכל בשמים הוא
כואה את עצמו. אל הוא נחרך
למראה לבושיו הלרים, מתנער
מהם וחולך למערומיו הנצחיים.

התפסות

אני נמשק אל המדבר מפני שהוא מכריח אותי
להתפסט, כמוהו, מכל מותרות.
המדבר, בסופו של דבר, אני פועל את עצמי,
המאצרוניי.

חופן חול

מה יש בו, שקט של המדבר, שהוא כל כך
מדבר?

מה יש בהם, בקווי האופק הרחוקים, הבאתי
נתפסים, שהם כל כך קרובים, נואצים,
תופסים?

מה יש בהם, בחולות הנודדים, במרחבים
העצומים, במישורי החמדה הלאוהטים,
בארץ לא עץ, לא שית, לא עשב, מה יש
בהם שאין בנאות דשא, מפלי מים, חורשים
עבותים, יערות עז וארץ מניבה פרו?

מה יש בו, בחופן החול החומק מבין
אצבעותיך שאין למצוא בחופן אדמה
שחורה, בוצנית מקטיחה ומחשית?

כרח מתפלל

מה אני עושה כאן, במדבר?

אני מבקש להיות כרצך חוף

לרצטון

שורש צמא

כרח מתפלל.

כאן, במדבר, על פני החוף הלבק, תחת
השמים הטהורים, אני מבקש לשוב ולהיות

ראוי.

תודה

מכל המקומות בעולם

כאן

במדבר הלה

אני אומר אומר

תודה:

תודה על טיבת מים

תודה על ביסת צל.

כאן

במדבר

מופשט מכל

אני אומר

שטט שט

בצירי

או בכברי

היכן שבהיכוא

יש לי כל :

בית

משפחה

צושר אושר וכבוד

בעצמ-

ידיו ריקות

ואפי חלף

ואה' התודה

על כל נשימה...

רצוא ושוב 1 - פרוקים

לצאת אל המדבר

זה לצאת

מעצמק

המיושב

המאורכאן

המאובש

אל הבאבואים הצדואים

התהו ובהו

השיטפונות

סופות החול

ושם

בין ארץ ושמים

להתנפץ בין סלעים

להשתלח מראש צוקים

להתפרק אבנים אבנים.

ובדרך חלרה

הביתה

לפקוד את כל פירורי התהו

לאבן קטנה

יקרה

סגולית.

רצוא ושוב 2 - עקדה

לצאת אל המדבר
לה לצאת
אל הענק
האדיר
הקדמון
לה לחלוק
אל מצפה הראשית
להיות חלק
מבריאה קדומה
להיטמע באינסוף.

לשוב מן המדבר
לה לשוב
אל הלציר
המזומצמ
המוטבל
להתיוסר
היוסורי עקדה
האוסרים
לוחצים
מהדקים
עוד לבנה
קטנה
בבית המקדש.

רצוא ושוב 3 - הארה

לצאת אל המדבר
לה לוותר
אל ארבע פינות
של בטחון
להתמסר
אל הרוח הדולה
להינשא
אל הר האלוקים
חורבה.

שוב מן המדבר
לה לשוב
מרחמי אין קץ
לדי אמות של הלכה
לצמצם
את הרוח הדולה
למשפט
מיפה
אות לצירה
חובקת
נצח.

ולצאת ושוב
ולצאת ושוב
ולהלצים
דקדוקי הלכה
ברוח הדולה
ורוח הדולה
בדקדוקי הלכה
ולצאת ושוב
ולשוב ולצאת
ושוב לצאת
ושוב לשוב
ולהיצר
יום אחד
הלכה בשמאלך
רוח הדולה בימינך
ובמחיאת כף
אחת
להאיר כל עולמים.

המלחמה על צלם אלוהי'ם

אחת למאה שנה אני הולך אל המדבר,
חופר בור גדול וקובר בו אלף לרועות, אלף
פיות, אלף לואות עיניים וצוד אלפי אברים
שקדתי על פני אופי הארצות השפוע הגדול.

כך אני עושה אחת למאה שנה, יוצא אל
המדבר, קורע מצל"י את המיותר וחוזר אל
מקומי הרגיל, מולך לְאָחִי ששכחו צורת אדם
ולו מספר אברים כמספר אברי תינוק.

ומכיוון שחוזר אני לְאָחִי הרי אני נעשה מולך
לצמחי ומתחיל לנגד יד על יד, עין על עין,
ראש על ראש, עד אשר אכרע תחת המשא,
אלך אל המדבר, אחפור בור גדול, אקבור בו
וכו' וחוזר חלילה.

והמלחמה הזאת אין לה סוף
והצדקה הזאת אין לה סוף
והתפילה הזאת
תעלה
עד אינסוף.

לעצור אה'

המדבר הוא שליח האלוקים לנצח את האדם,
להביסו, להכניעו. אם מקש אתה את
הכניעה הצדולה לפני מי שאמר והיה העולם
- אך אל המדבר וסט, תן תודה על כל
הצלחת עם - על תאוותיך המתאדות בחוס
הזוהט, על יצריך המתעצרים באש.

אם תיאות כק, לעלות על המוקד, לעצור
אה' עד לא יישאר ממך שריד - אל תלכה
להישתף מחדש

על מיט רבים

חלקת אלוקים הקטנה

בקצה המדבר, על גבול המלחצ והישימון,
מחכה לי חלקת אדמה ומציין בתוכה. אני
מפחד. אדמה לו, המחכה לתפילתי ולידו,
מה יעלה באורלה אחרי שאנצץ בה את שן
המחרשה?

עדיין לא חציתי את המדבר שביני לביני,
עדיין משתרע לפני המדבר שביני לבינק, רצי,
עדיין תועה אני במדבר שביני לבינק, אלוקי,
וכבר

ניצבות ראלי

על סף ארץ חמדה

איך אכנס בק, ארץ אהובה, ואלולי חתומים
בעצמותי?

איך אכנס בק, ארץ אהובה, ועדיין לא לוככתי

באש המדבר?

על מיט רביט

על מיט רביט

בארצי הקטנה

האהובה

היפה

התכופתי

אל כרח שדה

אל רכה אדמה

וביקשתי מט

כרכר חול

שנע

ונד

והתפלפל

והיציץ לכאן

מן המדבר.

על מיט רביט

בארצי הקטנה

האהובה

היפה

טמנתי אפי

באדמה השחורה

הפורייה

הטובה

ובתוק ריח החיים

שהיכו בי השורשים

ביקשתי

קצה שורש אחד

שנח

וחרר

וחרר

והניע הלום

מן המדבר.

אנא ה'

אל נא תיקח ממני

רוח שנתת בי

עת לכתתי אחריך

במדבר

אנא ה'

אל תשאיכני

וידי תפואות

בבית

שדה

אילן

ריקות

מרוח שנתת בי

במדבר.

אל מיט רביט

בארצ'י הקטנה

האהובה

היפה

חיבתתי בית

שדה

אילן

והתפללתי:

אור חולר

היה עלי לעלות למעלה, לעלת בעקבי אבי
אברהם, להתרחק הרבה, להכיל מן המעלה,
לצאת את המלך, להחליף שמים בשמים,
ומע, מן השמים החדשים, לעלות מחדש את
כדור ארצנו - לזהר באור חולר.

ידעתי - האור אינו חולר מעדו השמן והדשן
של עובד האדמה שסכח לומר תודה, ובוודאי
שלא מן הערים הכדורות ש נעלם האור
בתוך דודי שם, טורבינות, תחנות כוח
וכרסיהם של יצרני שרירים ופרעונים למיניהם.

מניין לו, אם כן, לכדור ארצנו, הלוהר העצום
הלה?

בשמים ובשמי השמים ביקשתי את האור הכדור
והנה הוא מאיר כי מכדור ארצנו הלציה, מן
המדבר, מעט עצום ורבה, עם עצום ורבה הולך
הלך ורבה על בני הישימון וסיר הודיה על
שפתיו.

נתיב האוהבים?!

שאלתני אחי, למה לה, הדרכ הביתה, אל
הארץ הטובה, חייבת לעבור דרך מדבר.

שאלתני אחי, למה לה, הדרכ אל המנוחה, אל
השלוה, חייבת לעבור דרך ייסורים.

שאלתני אחי, למה לה, משול הכרמים –
נתיב האוהבים, חייב לעבור דרך נחשים
ועקרבים.

בוא אחי, נצא אל המדבר, נעלה על עקבי
הצאן, נכאש את אבינו אברהם, נשא את
אבינו יצחק, נבקש תשובה מביהם של יעקב
ורחל, האוהבים, הנרדפים, הסוללים דרך
המדבר העמים.

בוא אחי, נפליט על גבי שאלתך אל הזמנים
העתיקים, נחפש את נביאינו ודברינו
המדברות הרחוקים, נחצה את ההרים האלים
עד לבוא לראשי הנמוק שבהרים,

מש נבקש

מים חיים.

ריקוד

המקום שבו חֲדָלָה הארץ הנושבת נִפְרָשׁ
המדבר הדולף. צמדתי בין שניהם, רללי
האחת על אדמה צידית מוצקה והשנייה על
חול נודד. אופי נחצה לשניים ומלחמה אדירה
פרצה בתוכו, מלחמת המלרע והישימון. הררי
חול נסעו ובאו מן המדבר, וזינורות, מחרשות
ומכשית עלו לצומת מן הישוב. לו הייתה
מלחמה כואבת שצלתה מכפות רללי, הציפה
את אופי, אק לא הציצה אל כפות ידיו ולא
חדרה לתוך לְבִי על אף שנחשה למלחמה
הדולפה עלי אדמות. כפות ידיו עסוקות היו
בליטוף החול הצמא מכאן, רללי האדמה
הרוויית מכאן, וסקיפתם לה לצומת לה
לאֲלַנֵּט לה עם לה.

ובלְבִי - התחולל ריקוד אהבה בו היה
המדבר כנפויט לארץ הנושבת
הנושבת והארץ
רלליט
למדבר...

עד כאן
בוא איתי למדבר

לרכישת הפנקס ופגישה המחקר המסכרת
תיאטרון בית, מופעי קריאה מלווים בנימונים,
סדנאות צמיחה, גדיפה ושחרור:

בדרך - מסעות רוחניים
052-658-1796, 052-542-6583
ישראל, חיה

C כל הזכויות שמורות למחבר